

אצורה כחבוני נפשי ההומיה. כשהיא פורצת לצאת לאור העולם — פואמה ארוכה-ארוכה, אולי 70 בתים. אולי יותר, שתתחיל בערך כך: **בשבת בבוקר, על החוף אצל רבוש...** אני יושבת ויושבת, כאבייבטן עינים מייסרים את נפשי, ולא מוצאת חרוז לרבוש. אין ברירה, נדחה את הפואמה לפעם אחרת. אך את התוכן, לפחות בחלקו — לא.

את כל המטומטמים שמתים להיות IN ולא יודעים איפה, שילכו לכל הרחות. באינפלציה של היום יש לרבוש די כאלה על כל מטר מרובע, ועוד נשארים כמה לייצוא. כדאי להתגנב ולהתבונן כהתבא במישקיה-החברה שהולכים שם בשטח.

תמי בן-עמי
פצצה דרומית

שרית דמיר
פצצה צפונית

מוחלפים בהסתר. אך אינני מעזה לחשוב מה היה קורה למחלפות ראשה של אחת הגנרליות, אילו נפלו בידיה של צרתה מהמחנה ממול. מזל שכוחות האו"ם שרועים באמצע. הפרדת-הכוחות הולכת כאן נפלא.

מיפרשיות ציבועיות מתקרבות מהאופק. מעל סיפונן ספנים נועזים, משקפות נשלפות, והם משקיפים לעבר החתיכות על החוף ומלקקים את השפתיים, הננים משני העולמות, הפלגה בים וגם כימעט IN בחוף של רבוש.

בשבת על החוף אצל רבוש... לא טוב.
על החוף אצל רבוש בשבת... כדאי לנסות.
על רבוש אצל החוף... מה קרה לך!
הצילו!

צל"ש לקושקוש

הדיפלומטים חלוקים בדעותיהם: איזה אות יש להעניק לקושקוש? החמורקלה גילה גבורה, עוז ומסירות למופת.

כשיחליטו סוף-סוף איזה אות יעניקו לו, תיערך לו, בוודאי, מסיבה שאליה יזמינו את כל החברה, מהילטון בצפון ועד דן בדרום. איזה ארוחת-שחיתות תלך שם! אך תחת יין ועוגות, יגישו הפעם לאורחים עצמות רשנות, ערימה לכל אורח.

זה התחיל בקצין או"ם, שיצא לעשות חיים בחוצות תל-אביב. גודרטיים בתל-אביב לקצין או"ם, מתחיל, בדרך כלל, בביקור אצל חתיכה, שעולה לו איזה חמישים דולר לסיבוב, ולפעמים פחות, הרבה פחות. אחר-כך הוא הולך לשטוף את האבק כמיסבאות הכמעט-מיוחדות לאנשי-או"ם. מפניות ריזונגוף ובדיהודה בצפון.

הפייטר המסויים הזה סיים את המסלול, אחרי לא יותר משניים או שלושה בקבוקי-ויסקי, בלובי של מלונג, מלון דיפלומט בתל-אביב.

אבל לא כל מלון של חמישה כוכבים, אפילו יפה ומסודר כמו דיפלומט, עונה על הדרישות של קצין-או"ם מעורב-טעם. ולאיש היו כמה השגות על הריהוט והארקטיקטורה. לכן הזינו כמה דברים ממקומם, אומנם קצת בכוח, אך הוא לא אשם, הוא שתה לפני כן. חפצים אחרים עוררו את תיעובו, ולכן, כדי למנוע מהצוות את השימוש בהם בעתיד, ריסק אותם לחתיכות. זהו בערך הסיפור כולו, מלבד עניין המרכדים והרצפות בפרודורים.

הוא רגיל שהם מתחזקים יותר טוב, ובסך הכל רצה להראות לצוות המלון איך מטפלים כמות ואיך מתחזקים מלון לרדוגמה. לכן קרע את צינורות-הכיבוי ממקומם והתחיל לשטוף את ריצפת המלון. חבל רק שלא דאג שמא יטבעו כמה אורחים במי-השיטפון.

אחרי שצפה בסיפוק בסדרים החדשים שהנהיג במלון, והתרשם מהנקיון המבהיק של רצפותיו, החליט לנוח קמעה. ואם לנוח — אז עם סטייל.

הוא חזר בדירת-המנהלים.

הוא לא אשם שהרירה היתה תפוסה בחלקה על-ידי **שרשנה וינר-שיף**, חברתו לחיים של **חיים שיף**. חיים היה באותו הלילה בירושלים, וחזר מאוחר, וששנה היתה שקועה בשנת-ישרים. אלמלא קושקוש, היו העניינים יכולים

מתנפפות במרץ — אפולו! מעגלים-מעגלים של כיסאות, ועליהם, כל המדינה, ומרווחים אלה לאלה על הסנסאציות האחרונות. כבר זומזן לא התראו, אולי 15 שעות עברו מאז בילו ביחד ביום השישי בערב. כולם סוגרים את כולם. החתיכות סורקות את החתיכות האחרות בעין בוחנת וביקורתית, לחשש קובעים שלהיא כבר נפלו. הג'אברים גם סוקרים את החתיכות, ולא כליכך מבחינים למי נפלו כבר, ולמי עוד זקופים ורעננים. כשעוברת חתיכה אמיתית בשטח, מחליפות המתחזות מבטי-קינאה. מי ביקש אותן לכוו בכלל?

האינים יורדים במכוניותיהם לחוף-הנכים בהרצליה, פונים צפונה לאורך החוף, רורסים בדרך כמה תינוקות ואיזה זקנה שלא הספיקה להימלט, עד שהם מגיעים לקפה של רבוש, למרגלות מלון דניאל. סטייקים לבנים כאן לא תמצאו, כולם וכולן שזופים ושושופות עוד מהקיץ שחלף עבר. על שטח של 200—300 מטרים רבועים של חוליים מלוכלך וטובעני נדחקים כל היפים והיפות. הרבה רגליים חטובות, הרבה ציצים מכוסים בפסות-כר מינימליות, כמה מהם מסקרנים. אפילו מאור, ושמעתי מתנרב, שהסכים להרגים על אחת החתיכות את משה דיין. עם עין

אצל דאבוש

ייצוג מלא של צמרת הרדוגמיות בארץ, ארוות במקום בצלופן כבגדניים משגעים, הפננכו עוד יותר. השד שיקא אותן. איך הן מצליחות להיראות כך?

המכנינים מבחינים במילחמה סמוייה. זוכרים את מילחמת האורחים בארצות-הברית? כמה מכס זוכרים, ועוד איך, רק 120 שנים עברו מאז. זוכרים שהיתה בין הצפון והדרום? זהו, גם כאן אותו הדבר.

המילחמה כאן היא בין ררום שפתיים, כשהגנרליות הן **תמירבן עמי וסינצי מור**, לבין **שרית דמיר**, הגנרלית של צבאות הצפון. הכוחות כמעט שווים. אל תשכחו שגנרלית אחת בהריון מתקדם וכמעט לא כבושה. כל צבא מתעלם מצבא היריב. אפילו מבטי-האיכה

אחת או שתיים. פה ושם איזה פורל לבן, שהביא את האמא שלו כבגדניים בצבע תואם. ממזר, הפורל, חשב שירמה את כולם, שיחשבו שזאת האמא שלו, אבל כולם הבחינו — זאת היתה האמא של סבתא שלו. הסגיר אותה ריה הפרמאלין.

כמה שוויצרים משחקים במטרת בין הגופות השרועות בשטח. קילומטרים של חוף ריק צפונה, קילומטרים של חוף ריק דרומה, והם משחקים ונתקלים בכולם. איזה כיף!

צעיר מתקרב עם חברו מצפון לדרום, בטן בורגנית וכתפיים שמוטות, כשהוא מגיע לראשוני הרבושים, עושים הבטן והכתפיים "לימין שור", הבטן נלחצת פנימה הכתפיים נמשכות אחורה, החזה מובלט קדימה, הידיים

יין ותירוש

אויף מיר געזונט, או בעברית הלואי עלי, ואינני מתכוונת למכשש רכבים, או למה שאתם חושבים — ממזרים!

הלואי עלי קצת מיצרות-האמנות שחילק **ז'אן תירוש** בין יוצאי חלציו. יש שלושה כאלה בארץ, אם לא איבדתי את החשבון. בן, בת ועוד בן. אבא-לה חילק ביניהם את כל שכיות-החמרה שאספי במשך השנים. לגרולים גם חילק את הגלריות, אחת לצידור והשניה לריהוט עתיק.

לשנות הולכות-רכילי טוענות כחוצפה שחילק לילדים את רבושו, כדי שלא יצטרך לחלקו עם אשת-חיקו הניצחית, **סימון**. סתם מלעיוס: מה פיתאום? זה נכון שהם לא כליכך ביחד, זאת אומרת שהם מאוד לחוד — היא כאן, והוא שם, בפאריס. ויכול להיות שהם לא כליכך

אולי זה ההיפך? עובדה, הוא לא מתגרש מאשתו, אם שלושת ילדיו, מביא לה כל הזמן מתנות, שרשרות-זהב ויהלומים, וכשערה נוסעת פעמיים בחודש לפאריס לקנות בגדים לבוטיק שלה, קובי גר כל הזמן עם אשתו והילדים. חוץ מזה שהוא כל יום בא הביתה!

איך את יודעת את כל הסיפורים האלה?
אני השכנה. אני רואה ויודעת הכל.
אז מה את רואה?
הוא קנה לאשתו מכונת ארומה, אני חושבת אלפה רומיאו. אני לא כליכך מבינה במכונות.
מה ערף?
מהתמלוגים של הללויה מהאירוויזיון קנה לה רירה משגעת, ברמת-השרון, חמישה חדרים. שיגעון. עוד משהו?

דרינג-דרינג

אבל לא כתבת שקובי לא רוצה ככלל להתגרש, כך שמימלא הוא לא עומד להתחתן עם **עדה תומר**.
מה פיתאום?

האלוו!
אפשר לרבר עם רחל המרחלת?
מי מבקש אותה?
מישהי. אני לא רוצה להודות.

קובי אשרת בפעולה
מצד האשה

את כתבת כאילו עדה מהססת — עכשיו, כשהוא בונה וילה לשניהם!
נו?

רחל, מדוע לא כתבת את כל הסיפור על **קובי אשרת**, רק חלק?
כתבתי הכל.